

KÖTÖTT ASZOCIÁLISOK

– Kádár Tibor papírtekercséről –

Őszülő, csapzott hajába némi babértörmelék. Várjon tehát ki-ki a sorára. Sörére. Borára.

Nincs jelentősége, melyik az eleje és melyik a vége. A diafilmtékercek jutnak eszembe, azoknak mindig a másik vége az eleje.

Egy-két szó fölé kerül néhány ékezet. Nem ékesít, értelmet ad nekik.

Alaptémákat rajzol: nők, szentek, kereszttek, keresztutak. Szabályost imitáló szabálytalanul felosztott terek.

Mintha egy állat nézne ki a vonalak sűrűjéből. Rókaorr.

Függőlegesek és vízszintesek. Sok ember keretbe zárva. Megint egy kereszt.

Távoli táj. A messzeségben. Egy nagy teremben sokan fekszenek. Tornaterem tehát. Vagy focipálya: akkor már hallottak.

Edények, fatörzsek, próbabábák. Alvó nő. A három grácia. Valami szép határozott, nem tudom, mi lehet, de egészen olyan, az ablakhoz közel.

Aztán újra róka. Vele álmodom.

Hogy mer annyi embert rajzolni. Annyi embert egy helyre összeidézni. Nem félti őket? Annyi mindent hall az ember mostanában.

Négy alak. Az egyik mintha nő nő lenne. Valami régi nő. Szinte ismerem. A másik leejtette a lelkét, s lehajol. Akárha csak a cipőfűzője bomlott volna ki. Négy kőszobor takaros rendben.

Mint Szabadkán a mellszobor-orvosok.

Vonalszobrok. Kádár festő. Rajzolóként viszont néha szobrászra emlékeztet. Vonalszobrász.

Csúnya meztelen nő. Keresztre vele! Sok gondos keresztöltéssel áthímezi. És leföldeli a lába között.

Kicsoda Kádár?

Kádár a pofádba mászik. Belép a helyedbe, és ott beszél.

Az állatkert mellett lakik. Már ismerik szagát a farkasok.

Nincs telefonja. Telefaxtekercsre rögzít copiát, úgy izen.

Dányi Iván

